

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Tidshorisonten i skovbruget er meget lang, hvorfor der er brug for langsigtet, stabil lovgivning på dette område. Skovloven fra 1935 blev moderniseret i 1989, og det foreliggende forslag om ændring af skovloven fastholder målsætningen for det danske skovbrug. Ved lovens administration skal der fortsat lægges vægt på at sikre, at skovene dyrkes med henblik på både at forøge og forbedre træproduktionen og varetage de landskabelige, naturhistoriske, kulturhistoriske og miljøbeskyttende hensyn samt hensyn til friluftslivet.

Siden lovændringen i 1989 har der både nationalt og internationalt været opmærksomhed omkring skovene. Dette har givet anledning til overvejelser om, hvordan det mest hensigtsmæssigt sikres, at også de danske skove fortsat udvikler sig i en bæredygtig retning. Den foreslåede lovændring tager udgangspunkt i følgende nationale og internationale begivenheder siden 1989:

Målsætningen om en fordobling af skovarealet

I bemærkningerne til naturforvaltningsloven (lov nr. 339 af 24. maj 1989) opstilles en ideel målsætning om en fordobling af det danske skovareal over en trægeneration (80-100 år). Det blev forudsat, at op til halvdelen af det nye skovareal skulle etableres i statsligt regi, og resten i privat regi.

Som opfølgning på målsætningen og med hjemmel i en ændring af den dagældende lands- og regionplanlov i 1989, blev amtskommunerne i 1990 pålagt at udarbejde regionplantillæg for udpegning af områder, hvor skovrejsning er henholdsvis ønsket og uønsket. Plantillæggene blev godkendt af miljøministeren i 1992, og landbrugsministeren har i medfør af den dagældende landbrugslov fastsat nærmere regler om skovplantning (bekendtgørelse nr. 567 af 24. juli 1991).

Målsætningen er for så vidt angår den statslige del årligt på finansloven fulgt op med midler til statslig skovrejsning. Den private skovrejsning er søgt fremmet med en tilskudsordning.

FN's konference om miljø og udvikling i Rio de Janeiro i 1992

Skovområdet var et af de mest centrale emner ved Rio-konferencen. Det blev slået fast, at skovene og skovenes udvikling er et spørgsmål af international interesse, og at alle lande må yde en indsats for at sikre, at skovene bliver bæredygtigt forvaltet.

Regeringslederne tiltrådte blandt andet den såkaldte »Skoverklæring« (en »ikke-juridisk bindende, autoritativ erklæring om principper for en global konsensus om forvaltning, bevaring og bæredygtig udvikling af alle former for skov«).

Skoverklæringen indeholder følgende beskrivelse af begrebet bæredygtig skovdrift (Skoverklæringen, 2b): »Skovressourcer og skovområder bør forvaltes på en bæredygtig måde for at imødegå de nuværende og fremtidige generationers sociale, økonomiske, økologiske, kulturelle og åndelige behov. Disse behov omfatter skovprodukter og skovfunktioner såsom træ, træprodukter, vand, føde, foder, medicin, brændsel, læ, beskæftigelse, rekreation, levested for dyreliv, landskabsvariation, kulstofdræn og -reservoir og andre skovprodukter. Passende forholdsregler bør tages for at beskytte skovene imod skadelige virkninger af forurening, herunder luftforurening, ildebrande, skadedyr og sygdomme, med henblik på at bevare skovenes fulde, flersidige værdi.«

Diskussionerne i Rio drejede sig blandt andet om den kendsgerning, at verdens oprindelige skove er i drastisk tilbagegang. Oprindelige skove forstås som skove, af naturligt hjemmehørende træarter, som har indfundet sig på lokaliteten af sig selv, og som har kontinuitet langt tilbage i tiden. I Danmark er denne tilbagegang foregået over mange år. I dag udgør de oprindelige skove mindre end 1 pct. af landets areal.

I de tropiske skovlande sker tilbagegangen for de oprindelige skove i disse år. De tropiske skovlande lægger vægt på, at skovforhold er en national, suveræn interesse og afviser derfor indblanding fra andre lande i deres nationale skovpolitik blandt andet med henvisning til manglen på oprindelige skove i andre dele af verden.